

Zondagen - jaar A / Door het jaar / 14e zondag

Eerste lezing alternatief: Een zak vol problemen

Kristen McCulloch, een Amerikaanse lerares, wilde aan kinderen tonen dat ze niet de enigen waren die een zware last te dragen hadden. Ze zegt:

"Ik ondervond dat de leerlingen vaak dachten dat ze helemaal alleen stonden met hun moeilijk leven en familiale problemen. Dus schreven we anoniem onze bekommernissen neer op een papiertje, frommelden het op en gooiden het in een zak. Ik zwierde de papiertjes door elkaar en vroeg aan de leerlingen om elk een papiertje uit de zak te halen en hardop voor te lezen.

Ik kon amper geloven met welke problemen de kinderen thuis allemaal moesten omgaan. Er kwamen heel wat tranen en knuffels. De leerlingen zeiden keer op keer: 'Ik wist niet dat de anderen ook zo'n moeilijk leven hebben'.

Eigenlijk kan men nooit weten hoe veel 'lasten' anderen moeten dragen. Ik wilde de leerlingen laten zien dat ze niet alleen stonden en dat de hele klas hen begreep en ondersteunde. Wanneer je nu onze klas binnenkomt, hangt er een zak boven de deur. Die zak bevat alle problemen waarmee we geconfronteerd worden. De dingen die ons afleiden, verdrietig of kwaad maken, herinneren ieder van ons eraan welke last sommigen te dragen hebben" zei de lerares.

Copyright: C. Leterme

Evangelie: Mt. 11, 25-30

In die tijd sprak Jezus: „Ik prijs U, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen verborgen gehouden hebt voor wijzen en verstandigen, maar ze hebt geopenbaard aan kinderen.

Ja, Vader, zo heeft het U behaagd. Alles is Mij door mijn Vader in handen gegeven.

Niemand kent de Zoon tenzij de Vader, en niemand kent de Vader tenzij de Zoon en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren.

Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt, en Ik zal u rust en verlichting schenken.

Neemt mijn juk op uw schouders en leert van Mij:

Ik ben zachtmoedig en nederig van hart;

en u zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.”

Overweging.

De afgelopen weken ben ik veel bezig geweest met het feest van Geert en ik maakte me druk voor allerlei, op dat moment belangrijke en moeilijke dingen, zoals de Engelse vertaling van het boekje, wel of geen live-stream, hebben we genoeg stoelen, enz. En dan hoor je plotseling een verhaal van een jonge moeder die erg ziek is of over Matti, die toen naar het hospice ging. En dan dank ik opeens: waar ben ik toch mee bezig? Wat is nu de moeite waard om je druk over te maken? Waar gaat het toch om in het leven?

Gisteravond zag ik hier de nieuwe tentoonstelling en ik werd geraakt door 1 schilderij, dat voor mij precies past bij het evangelie van vandaag: van een vrouw met een zware steen, die op haar drukt, maar haar gelaatsuitdrukking is allesbehalve droevig en door de zwarte achtergrond dwarrelen allerlei witte veertjes. Omdat ik de maker/maakster en haar bedoeling niet ken, mag ik fantaseren over de betekenis ervan. Voor mij verbeeldt zij dat er iets of iemand is die die zware last wat lichter kan maken. Ze wordt niet verpletterd door die steen, door die last, maar ze kan ondanks de last glimlachen, er zijn veertjes die haar last lichter maken..... (en ik hoop natuurlijk dat ik gelijk heb met mijn interpretatie, want dat gun je iedereen, dat wie verdriet heeft of leed of in uitzichtloze situatie beland, dat hij/zij iemand vindt die die pijn of situatie iets kan verlichten.

In de eerste lezing hoorden we het verhaal dat kinderen op school zich vaak alleen voelen en niet durven praten over hun problemen, omdat ze denken dat anderen hun toch niet begrijpen of dat ze anderen niet willen lastig vallen met hun zorgen of noden. Maar de lerares wilde haar kinderen laten zien dat, als je van elkaars problemen en moeilijkheden weet, je ook kunt helpen en proberen ze iets lichter te maken door het samen te dragen....

Ik hoor wel eens mensen zeggen, dat het vaak niet eerlijk verdeeld is in de wereld: mensen die veel tegenslagen te verwerken krijgen en anderen die het geluk alsmaar toelacht. En dat is ook zo. Voor veel mensen is het leven ook zwaar. Ik denk aan mensen, die zich zorgen maken over de toekomst van een kind; ik denk aan vluchtelingen die zich ongewenst en opgejaagd voelen; ik denk aan mensen met een uitkering die vaak als profiteurs worden weggezet; of oudere mensen die zich overbodig en tot last voelen....In onze materialistische, westerse samenleving wordt dit gevoel vaak nog versterkt. En dan zegt Jezus: kom bij Mij, want mijn juk is zacht en licht.

Maar mensen die onder tegenslagen gebukt gaan, zullen niet vrolijk worden van die woorden. Het lijkt voor hen misschien alsof Jezus hun zorgen wegwuift of niet serieus neemt.

Toch wil Jezus iets anders zeggen. Hij wil niemand's zorgen bagatelliseren, Hij zegt ook niet: ik zal al je problemen oplossen. Jezus heeft het over een andere manier van leven. Kijk in de eerste plaats naar wat belangrijk is in het leven, laat je niet leiden door allerlei kleine dingen in het leven, zoals ik de afgelopen weken deed, en zoals de Farizeeën deden, door de mensen allerlei regeltjes op te leggen volgens welke je dan moest leven.

Nee, zei Jezus, eigenlijk is er maar één regel, één manier van leven die evenwicht, die balans in je leven kan brengen en dat is LIEFDE. LIEFDE met een hoofdletter.

Wie vanuit Liefde kan leven, is zachtmoedig en nederig van hart; die heeft ook oog voor de mensen om hem/haar heen, die ziet en voelt wie het moeilijk hebben en zoals in het schilderij een zware steen op zich voelen drukken; wie vanuit Liefde durft te leven, is ook in staat om de lasten van de ander mee te dragen. En die levenshouding, die zorg voor elkaar, die treft Jezus vooral aan bij kleine, en gewone mensen. En dan, zo zegt Jezus, mag je er ook op vertrouwen dat anderen dat ook voor jou doen. Dan mag je je zorgen bij God en bij elkaar neerleggen en er samen de schouders onder te zetten.

Het beeld van het juk op de schouder is dus niet bedoeld om een last op je schouder te leggen, maar juist om evenwicht te vinden in het leven met zijn grote en kleine lasten en om oog te hebben voor wie teveel gebukt gaat onder zorgen of verdriet. Dat lost het probleem (meestal) niet op, maar kan het leven wel draaglijk maken.

Tot slot een tekst, al vaker aangehaald, maar die heel treffend de kern van vandaag verwoord:

Een man ontmoet onderweg in de bergen een meisje. Zij droeg een gehandicapt jongetje op haar rug. Hij groette haar en zei: wat draag jij een zware last.

Het meisje keek de man aan en zei: dat is geen last, meneer, dat is mijn broertje.